

ESTE POSIBIL MORALA ÎN POLITIC ?

Se spune că cel mai scurt banc n scocit de mintea uman îi are ca protagoni ti pe I ic i pe trul. Întâlnindu-se la un col de strad cu I ic, trul spune: / *ic!* Iar I ic r spune: *N-am!*

Luând drept pild acest dialog absurd, desprins parc dintr-o pies scris de Ionesco, am putea r spune la fel de sec la întrebarea pe care, probabil tot în mod absurd, singuri ne-am pus-o: *Nu!*

De aici încolo articolul nu- i mai are nici un rost, iar lectura lui nu ar face decât s -i r scoleasc cititorului amintiri dureroase, traume ancestrale, drama p catului originar, con timentizarea momentelor de via confuz , întreb ri retorice cu privire la Sensul existen ei. O existen tragic , cum nu se sfiesc s o numeasc filozofii. Dar s presupunem, totu i, c acest articol va fi citit la o cafea, adic într-un ambiental care face via a mai suportabil , pentru c gustul amar al cafelei este îns i defini ia politicianii, iar noi credem c licoarea neagr care a devenit un adev rat drog pentru destinul uman, are, din motivul amintit, rol homeopatic, este un antidot, acela de a ne obi nui cu pic tura amar a-mprejurului nostru f cându-ni-l, prin obi nuin , mai pu in stresant.

Revenind la întrebare, în elepciunea popular ne scute te, în principiu, de orice comentariu: politica este o curv , spune poporul, iar printr-o conven ie universal , n scut din grija pentru specie, in spe, a nucleului ei fundamental: familia (s nu uit m c însu i Darwin pune familia la baza teoriei sale evolu ioniste, considerând-o mecanismul principal pentru conservarea i perpetuarea speciei umane) curva poart stigmatul imoralit ii. Dacă a pronun a cuvântul curv înseamn a pronun a cuvântul imoral, atunci e limpede, conform cu cel mai simplu silogism, c a pronun a cuvântul politic înseamn a c lca în picioare cuvântul moralitate cu bocancii întina i de noroi ai mizeriei umane în general i ai corup iei în special. Dar încurcate sunt c r rile Domnului, i a a cum Maria Magdalena i-a f cut loc în sferile cere ti, tot a a i Cleopatra, pentru c fata a avut...

nas, i-a făcut loc în patul lui Caesar. (Ca o paranteză, unul din cele mai convingătoare epitafuri puse imaginar pe mormântul reginei, sună așa: *Odihnind sub piatra/Rece dar regal /Zace Cleopatra/... Tot orizontal*).

Așa s-a născut vorba: *De la Coloseum la Stânca Tarpeiană nu e decât un pas...* Așa a părut și politica în viața noastră: a ezându-se cu bocancii pe sufletul nostru, cu același efect pe care l-ar putea avea un elefant care se așază pe o floare.

Dar dacă în alegerile populare a asemuit la modul cel mai brut politica cu o prostituată, gândirea cultă născocit un calambur plin de sevă: *Dumnezeu a făcut din haos Lumea, politicienii fac din lume un haos*. La o simplă observație a modului de construcție a butădei, constatăm că politica și politicienii lucrează împotriva lui Dumnezeu! Cu siguranță că bunul Dumnezeu, privindu-i pe politicieni ar exclama, sau poate chiar exclamă: *Ce-am zidit și ce-a ieșit! Dumnezeu să binecuvânteze America!* zice Bush junior, iar în clipa următoare asmută mercenari asupra Vieții în eleasca Nevada, pentru a-i provoca omenirii pierderi colaterale. Fără îndoială că această sintagmă: pierderi colaterale este tot o butadă, dar una sinistru, fiind chiar instrumentul de bază al haosului prin care politicienii luptă cu Divinitatea. Până la urmă nici nu mai contează dacă provoci pierderi colaterale cu glonul, cu racheta, prin înfometare sau prin stres. Că pierderea colaterală este efectul tezei malthusiene sau al minilor manipulative moderne, care au reușit să îmbolnăvească Cuvântul până la a-l aduce în stare de moarte c(l)inic. Contează că o viață de om, pentru politicieni... nu mai contează.

Când a apărut, încă în antichitate, celebra lucrare De interpretatione, autorul ei, Aristotel, a lansat un avertisment: Moartea cuvântului! Această carte face parte din opera despre logică a Stagiritului care descrie și scrie despre polisemantismul cuvântului; polisemantismul a reprezentat începutul sfârșitului moralei în politică. Căci nimeni nu lucrează mai mult cu vorba rostită și scrisă decât politicienii. Nici măcar literatura nu folosește atât de mult cuvântul ca instrument de lucru, pe cât îl folosesc politicienii. Sunt numiți,

în bucăle, lucrători cu gura, vuvuzele, gargaragii, iar pentru un politician a-și sterge orificiul bucal cu o batistă ori cu un șervețel înseamnă a face curat la locul de muncă.

Carta pentru Drepturile Omului număr 28 de puncte. Dar analiștii serioși au ajuns la concluzia că ele pot fi reduse la patru principii fundamentale, cele care au fost formulate de Roosevelt ca bază de discuție pentru alcătuirea Cartei. Primul: eliberarea de lipsuri. Al doilea: eliberarea de teamă. Cel de al treilea: libertatea cuvântului. Și ultimul: libertatea credinței. Și tot analiștii aveau să constate că în timp ce primele două drepturi sunt drepturi pozitive, ultimele două sunt drepturi negative. De ce sunt primele două drepturi considerate pozitive este limpede: omenirea nu se poate conserva și perpetua în condiții de mizerie și de teamă de semeni. Și tot atât de limpede, ba mai limpede, este de ce anume cuvântul și credința sunt evaluate drept negative. Amândouă poartă pecetea logicii duale, se supun metalogicii ambiguității. Atât cuvântul, cât și credința pentru a fi pozitive este necesar ca utilizatorul lor, mesagerul lor, să aibă un înalt nivel de conștiință. Rolul cuvântului, ca și al credinței în comunicarea dintre semeni este crucial. Iar comunicarea este însuși rostul omului pe pământ. Din comunicare se naște existența auzată în infrastructură, suprastructură și, în general, într-o structură. Dar depinde ce comunicăm și cum o facem.

Rolul politicii este de a comunica. Ea, însă, comunică prin cuvinte și cu o credință lipsită de morală și cu un sens unic: pentru interesul și în folosul exclusiv al omului politic. Printr-o astfel de comunicare, în loc ca societatea mondială să se elibereze de lipsuri, acestea se accentuează și conferă lumii o configurație bizară: câiva bogași și restul, Oceanul restului, și racii. În anul 2003, în parcul Primăriei din Viena s-a organizat o expoziție de grafică cu titlul *Co-existență* ! O lucrare, intitulată *Co-existență ?* prezenta schematic un individ cu o burtă imensă, față în față cu un individ încovoiat, cu burta lipită de spate. Să ne închipuim această scenă la noi în România: unul din miliardarii de carton față în față cu un țărănel român. Un țărănel autentic. Doi oameni bolnavi, o societate bolnavă ... o morală bolnavă !

În locul eliberării de teamă avem războaie, avem conflicte, scandaluri, antaj... Avem tot ce ne trebuie ca să ne fie frică de ziua de mâine. Există o piesă de teatru a lui Prestley, numită : *În fiecare zi suntem altul*. Un cetățean este trezit din somn de zgomotul soneriei. Se ridică din pat, iar când deschide ușa zărește în fața sa un alt cetățean dar care parcă seamănă leit cu el. – Cine ești?, întreabă individul - Sunt schimbul tău! răspunde cetățeanul din fața sa. Am venit să -ți (să -mi) încep ziua...

Cine ne va bate la ușă mâine dimineață ? Am fi știut cu siguranță dacă politicianii nu ar fi creat din lume un haos. Dacă în politică ar exista morală . Dar nu există . Cu toate acestea nimeni nu poate explica de ce nu există . Aserțiunea este luată ca o axiomă : pur și simplu morală și politica sunt incompatibile. Incompetență ? Lipsă de caracter? Par vorbe goale. La fel de goale precum cele ale politicianilor care încă nu au învățat adevărul că se pot spune prostii multe și-n cuvinte mai puțin.

Omul, în sens generic, a inventat din bunul simț Personalitatea. În ceva vreme Personalitatea a fost simbolul Principiilor cu Forță . Politicianul a inventat Funcția. Iar Funcția fără personalitate simbolizează Forța fără Principii. Și transformă Personalitățile în Principii fără Forță . Acum, pe eșichierul politic al Lumii se înfruntă Forța fără Principii cu Principiile fără Forță . Dar Forța fără principii generează lipsa de respect față de Om și ne aruncă într-un feticism inimaginabil: închinarea la Funcție ca la o icoană . Politica este aceea care ne-a învățat cea mai urâtă dintre arte: arta răului cel mai mic. Dotat de la natură cu darul opțiunii, atât de invocat de democrație, (este, am putea spune, un stâlp al democrației), omul de rând constată atunci când trebuie să aleagă între doi oameni politici că ... nu are ce alege. Din nevoia de supraviețuire, aproape disperat, omul a inventat... o iluzie: aceea de a alege dintre două rele, ce este mai puțin rău. Dar în economia vieții răul nu are termen de comparație. Răul este rău și atât.

Dacă ar fi să ne raportăm doar la România, oare ce motive de a-i respecta ne oferă Traian Băsescu sau Crin Antonescu sau Ion Iliescu sau Victor Ponta sau Adrian

N stase sau Mircea Geoan ? L tr tori târzii la lun în pustiul destinului nostru, ne promet binele și fericirea. Nici mai mult nici mai pu in decât fericirea. To i se cred Isus r stignit pe cruce și înconjurati de doi tâlhari (care difer de la caz la caz: fie PDL și PNL, fie PDL și PSD, fie PSD și PNL, fie...) de aceea nici unul dintre ei nu este fericit, vezi Doamne, nu poate s doarm fericit, indiferent cu cât îi este mai tân r nevasta sau amanta, în absen a fericirii noastre a tuturor.

În tot acest timp, în jurul nostru exist oameni morali, oameni care fac, oameni care las o urm adânc pe care se vor a eza genera iile viitoare. Oameni care fac ca ara s respire. Atât cât respir . Dar pe ace tia îi ignor m. Chiar dac îi tim, chiar dac îi cunoa tem, chiar dac ne sunt fiin e dragi i în taina netic lo it a interiorului nostru îi admir m, trecem pe lâng ei cu vitez superluminic , sfidând teoria relativit ii. Aceasta-i lumea pe care am creat-o din prostie, c ci în mersul lumii prostia s-a dovedit mai puternic decât inteligen a. S fie lipsa de moral a politicianilor unul din mecanismele de autoreglare a speciei?

Avem în minte figura unei mame americane, o mam care a ap rut la un post de televiziune, imediat dup ce a aflat c fiul ei a fost ucis în r zboiul din Irak. *O s -mi fie greu f r el*, a spus mama american , *dar nu avem ce face, noi trebuie s aducem pacea în lume*. Iat , vor spune oamenii de tiin responsabili, cum s-a dus naibii i instinctul matern. Adic aura protectoare a fiin ei umane.

Omul este un animal politic, scria Aristotel! Ce-o fi vrut s spun Stagiritul cu această verb ? Ce leg tur direct poate exista între politic și un animal? Mister! Mare mister. i cum orice neîn eles se schimb -n neîn elesuri i mai mari...